

Sygn. akt VI P 134/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa T. G.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w P.

o odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w P. na rzecz powoda T. G. kwotę 745,42 zł (siedemset czterdzieści pięć złotych 42/100) tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2017 roku do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
3. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwoty:
  - 37,27 zł (trzydzieści siedem złotych 27/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych – opłaty;
  - 1.832,63 zł (jeden tysiąc osiemset trzydzieści dwa złote 63/100) tytułem zwrotu kosztów procesu – wydatków poniesionych w sprawie.

Sygn. akt VI P 134/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 marca 2016 roku (data wpływu) T. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. wyrównania do zaniżonej emerytury za rok 2015/2016 zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie, sygn. akt VI P 502/09 i wyrokiem Sądu w sprawie VI P 598/13

W uzasadnieniu sprecyzował, że wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie, sygn. akt VI P 598/13 zasądzono na jego korzyść wypłatę wyrównania do zaniżonej emerytury do 30 grudnia 2014 roku. Powód przedstawił swoje obliczenia, zgodnie, z którymi należne mu wyrównanie za okres od 31 grudnia 2014 roku do 28 lutego 2016 roku powinno wynosić netto 37,50 zł x 14 miesięcy = 525,00 zł. Natomiast należność za okres od 1 marca 2016 roku do 30 czerwca 2016 roku powinna wynieść 150,28 zł. Zgodnie z powyższym należna dopłata łącznie za okres od 30 grudnia 2014 roku do 30 czerwca 2016 roku powinna wynieść 675 zł netto wraz z odsetkami.

(pozew k. 1-2, k. 6).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że w wyroku z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt VI P 502/09 Sąd w oparciu o art. 471 k.c. uwzględnił powództwo o zapłatę odszkodowania za nie wydanie w 1991 r. właściwego zaświadczenia Rp 7. Pozwany podkreślił, że niniejsza sprawa jest kolejną wytoczoną przez powoda w sprawie o zasądzenie na jego rzecz wyrównania szkody finansowej powstałej w wyniku wydania błędnego zaświadczenia o zarobkach. Powód już w dniu 30.11.1999 r. wniósł do Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi pierwszy pozew przeciwko (...) w W. o zasądzenie na jego rzecz wyrównania szkody finansowej powstałej w wyniku wydania błędnego zaświadczenia o zarobkach, jaką poniósł w latach 1991 - 1999. W toku postępowania strony w dniu 06.09.2000 r. zawarły ugodę sądową, na mocy, której pozwany zobowiązał się wypłacić powodowi kwotę 1.400,00 zł tytułem odsetek ustawowych od wypłaconego już wcześniej odszkodowania w kwocie 1.628,89 zł oraz dodatkowo 270,00 zł tytułem odszkodowania za wyrównanie pobieranej emerytury do września 2000 roku. Strony ustaliły nadto, że zawarta ugoda wyczerpuje roszczenia powoda w stosunku do pozwanego wymagane na dzień zawarcia ugody. Z uwagi na zawarcie ugody Sąd Rejonowy dla Warszawy - Pragi umorzył postępowanie w sprawie oznaczonej sygnaturą X P 938/00. Wyrokiem z 30.01.2004 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - Pragi w Warszawie w sprawie o sygn. akt X P 1185/03 oddalił powództwo o wypłatę odszkodowania z tytułu wyrównania zaniżonej emerytury, tj. od października 2000 roku. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że roszczenie powoda oparte na art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p., podlegało oddaleniu z uwagi na fakt, że powód nie udowodnił w postępowaniu sądowym winy pozwanego oraz związku przyczynowego między działaniem pozwanego a poniesioną przez powoda szkodą. Powód odwołał się od powyższego wyroku, lecz jego apelacja została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 05.12.2005 r. w sprawie o sygn. akt X P 1185/03. Powód w dniu 25.01.2006 r. złożył do ZUS wniosek o ustalenie emerytury w oparciu o wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 204,89%. Organ rentowy odmówił powyższego, wskazując, że żądanie zastosowania tego wskaźnika do świadczenia wypłaconego powodowi nie ma oparcia w obowiązujących przepisach, tj. ustawie o emeryturach i rentach z FUS. W dniu 10.06.2009 r. powód pozew skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. w J. Oddział (...) w W. wniósł o naprawienie szkody finansowej za okres od października 2000 r. w kwocie 10.000 zł wraz z urzędowymi odsetkami, jaką poniósł w związku z zaniżonym przeliczeniem przez ZUS wysokości emerytury na podstawie błędnie wystawionego przez pracodawcę zaświadczenia o zarobkach. W tej sprawie wyrokiem z dnia 21.11.2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.295,29 zł, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że nie jest związany wskazaną przez powoda podstawą żądania, tj. art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i ocenił, że podstawą prawną żądania zapłaty odszkodowania przez pozwanego powinien być art. 471 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Apelacje od powyższego wyroku wniosły obie strony, lecz ich apelacje zostały oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 18.07.2013 r. w sprawie o sygn. akt X Pa 40/13. Pozwem z dnia 17.08.2013 r. T. G. wniósł o zobowiązanie pozwanego do comiesięcznej wypłaty wyrównania zaniżonej z winy pozwanego emerytury zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie, sygn. akt VI P 502/09. Sąd w części uwzględnił powództwo. Pozwany zaznaczył, że na gruncie dotychczasowych spraw nigdy nie uznawał roszczeń powoda i w każdej sprawie, w tym również tej zakończonej ugodą sądową w dniu 06.09.2000 r., wnosił o ich oddalenie. Pracodawca przystał na zawarcie ugody pod warunkiem zrzeczenia się przez powoda wszelkich roszczeń. Wobec ówczesnego zapewnienia powoda, że o dalsze roszczenia będzie występował do organu rentowego, pozwany zgodził się na zawarcie ugody w zaistniałej formie. Pozwany nadto zauważył, że prawomocność zapadłego wyroku tut. Sądu z dnia 12.01.2015 r., sygn. akt VI P 598/13, ma w obecnej sprawie ten skutek, że orzekające w niej Sądy są związane jedynie oceną, że na rzecz powoda zasądzono kwoty 827,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30.12.2014 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz 114,11 zł tytułem odsetek ustawowych. Zdaniem pozwanej nieuprawnione jest żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz kwoty odsetek „według uznania Sądu”.

(odpowiedź na pozew k. 16 -19).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. G. był zatrudniony kolejno: w (...) w okresie od 1 sierpnia 1953 r. do 31 grudnia 1962 r., w (...) w K. w okresie od 1 stycznia 1963r. do 15 września 1971r., w (...)w W. w okresie od 16 września 1971r. do 31 grudnia 1980 r., w(...) w W. w okresie od 1 stycznia 1981 r. do 14 listopada 1985r., w (...)w W. w okresie od 15 listopada 1985 r. do 18 maja 1987 r. oraz w (...) przy (...)W. w okresie od 19 maja 1987 r. do 26 marca 1991 r.

(okoliczność bezsporna, a nadto dowód: świadectwo pracy k. 96 - akta sprawy VI P 598/13, świadectwa pracy – akta emerytalne)

W dniu 22 lutego 1999 r. (...)sp. z o.o. w W. wystawił powodowi zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu obejmujące lata 1976 – 1986, w którym na podstawie kartoteki zarobkowej uwzględniono dotychczas nie ujęte w zaświadczeniu składniki wynagrodzenia takie jak nagroda jubileuszowa i nagroda barbórkowa.

(dowód: zaświadczenie z 22 lutego 1999r. – k. 76 – akta sprawy VI P 502/09)

Powód pismem z dnia 2 sierpnia 1999r. został poinformowany, iż zaniżenie wysokości wynagrodzenia spowodowane zostało pomyłką.

(pismo z 2 sierpnia 1999r. – k. 39 - akta sprawy VI P 598/13)

Po otrzymaniu od pozwanego zaświadczenia z 22 lutego 1999 r. powód wystąpił do ZUS z kolejnymi wnioskami o przeliczenie emerytury jak również z zapytaniem do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Z udzielnych powodowi odpowiedzi wynikało, że nagroda jubileuszowa i nagroda barbórkowa - nie uwzględnione przez pozwanego w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 22 lutego 1991r. i 16 grudnia 1992r. - powinny być przyjęte do ustalenia podstawy wymiaru, jeśli istniał obowiązek opłacenia od nich składki na ubezpieczenie społeczne i jeśli wypłacono je w okresie wskazanym do ustalenia podstawy.

(pismo Ministerstwa Pracy i polityki społecznej z 10 grudnia 1999r. – k. 41 - akta sprawy VI P 598/13, pismo ZUS Departamentu Emerytur i Rent z 10 września 1999r. – k. 8 – akta VI P 502/09)

Powód w dniu 30 listopada 1999 roku wniósł do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi pozew przeciwko pozwanemu o zasądzenie na jego rzecz wyrównania szkody finansowej powstałej w wyniku wydania błędnego zaświadczenia o zarobkach, jaką poniósł w latach 1991 – 1999 (pозew z 23 listopada 1999r. - k. 196 – 197- akta sprawy VI P 502/09). W toku postępowania strony w dniu 6 września 2000 r. zawarły ugodę sądową, na mocy, której pozwany zobowiązał się wypłacić powodowi kwotę 1.400,00 zł tytułem odsetek ustawowych od wypłaconego już wcześniej odszkodowania w kwocie 1.628,89 zł oraz dodatkowo 270,00 zł tytułem odszkodowania za wyrównanie pobieranej emerytury do września 2000 roku. Strony ustaliły nadto, że zawarta ugoda wyczerpuje roszczenia powoda w stosunku do pozwanego wymagane na dzień zawarcia ugody, zaś o pozostałe roszczenia powód miał wystąpić do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Z uwagi na zawarcie ugody Sąd Rejonowy dla Warszawy – Pragi umorzył postępowanie w sprawie oznaczonej sygnaturą X P 938/00.

(ugoda – k. 9- akta VI P 502/09, postanowienie o umorzeniu postępowania - k. 226 – akta VI P 502/09, zeznania powoda – 294 – 295- akta VI P 502/09)

Wyrokiem z 30 stycznia 2004 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Pragi w Warszawie w sprawie o sygn. akt X P 1185/03 oddalił powództwo T. G. przeciwko (...)w W. o wypłatę odszkodowania z tytułu wyrównania zaniżonej emerytury, tj. od października 2000 roku. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że roszczenie powoda oparte na art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p., podlegało oddaleniu z uwagi na fakt, że powód nie udowodnił w postępowaniu sądowym winy pozwanego oraz związku przyczynowego między działaniem pozwanego a poniesioną przez powoda szkodą. Powód odwołał się od powyższego wyroku, lecz jego apelacja została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 grudnia 2005 roku w sprawie o sygn. akt X P 1185/03.

(okoliczność bezsporna)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. pismem z dnia 6 stycznia 2006r. poinformował powoda, że ubruttowanie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru dotyczyło wyłącznie świadczeń przyznanych przed 1 stycznia 1992r., tj. w przypadku powoda wcześniejszej emerytury. Gdyby pracodawca kompletując wniosek o przyznanie wcześniejszej emerytury wystawił prawidłowe zaświadczenie Rp – 7 i wskazał lata 1982 – 1984 jako kolejne najkorzystniejsze, wówczas do ustalenia wysokości tej emerytury organ rentowy przyjąłby podstawę przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 198,37%. Ten wskaźnik byłby następnie przyjęty do rewaloryzacji wcześniejszej emerytury od 1 listopada 1991r., a w wyniku przeliczenia świadczenia w związku z wprowadzeniem podatku dochodowego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru od 1 stycznia 1992r. uległby podwyższeniu do 204,89%.

(pismo ZUS – k. 42-43, opinie biegłej sądowej - k. 432 – 436 i 525- akt sprawy VI P 502/09).

Powód w dniu 25 stycznia 2006 roku złożył do ZUS wniosek o ustalenie emerytury w oparciu o wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 204,89% (wniosek – k. 98- akta sprawy VI P 502/09). Organ rentowy decyzją z dnia 27 lutego 2006 roku odmówił powyższego, wskazując, że żądanie zastosowania tego wskaźnika do świadczenia wypłacanego powodowi nie ma oparcia w obowiązujących przepisach, tj. ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

(decyzja z 27 lutego 2006r. – k. 97 – akta sprawy VI P 502/09)

W dniu 10 czerwca 2009 r. T. G. kolejnym pozwem skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. w J. Oddział w W. wniósł o naprawienie szkody finansowej za okres od października 2000 r. w kwocie 10.000 zł wraz z urzędowymi odsetkami, jaką poniósł w związku z zaniżonym przeliczeniem przez ZUS wysokości emerytury na podstawie błędnie wystawionego przez pracodawcę zaświadczenia o zarobkach. W tej sprawie wyrokiem z dnia 21 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Południe VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.295,29 zł, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że nie jest związany wskazaną przez powoda podstawą żądania, tj. art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i ocenił, że podstawą prawną żądania zapłaty odszkodowania przez pozwanego powinien być art. 471 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Apelacje od powyższego wyroku wniosły obie strony, lecz ich apelacje zostały oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 18 lipca 2013 r. w sprawie o sygn. akt X Pa 40/13.

(wyrok z dnia 21 listopada 2012 r. wraz z uzasadnieniem k. 556, 565-575- akta sprawy VI P 502/09, wyrok z dnia 18 lipca 2013 r. k. 481- akta sprawy 502/09).

Trzecim pozwem z dnia 17 sierpnia 2013 r. T. G. wniósł o zobowiązanie pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w P. do comiesięcznej wypłaty wyrównania zaniżonej z winy pozwanego emerytury zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie, sygn. akt VI P 502/09. W tej sprawie wyrokiem z dnia 12 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Południe VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 827,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz kwotę 114,11 zł tytułem odsetek ustawowych, oddalił powództwo T. G. w pozostałej części. Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, została ona oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 3 lipca 2015 roku w sprawie o sygn. akt VII Pa 48/15.

(wyrok z dnia 12 stycznia 2015 r. wraz z uzasadnieniem k. 148, 158-169- akta sprawy VI P 598/13, wyrok z dnia 3 lipca 2015 r. k. 221- akta sprawy VI P 598/13)

Postanowieniem z dnia 3 stycznia 2017 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości w celu wyliczenia należnej powodowi, a niewypłaconej emerytury brutto (netto) za okres od 30 grudnia 2014 roku do 30 czerwca 2016 roku.

(postanowienie z dnia 3.01.2017r. – k. 67)

Z decyzji ZUS wynika, że emerytura po waloryzacji wynosi 2.592,87 zł, do emerytury przysługuje dodatek pielęgnacyjny w wysokości 208,67 zł, który jest nieopodatkowany. Dopłata do emerytury za okres od 30 grudnia 2014

r. do 30 czerwca 2016 r. wyniosła łącznie 745,42 zł brutto (602,42 zł netto). Za miesiące od stycznia 2015 roku do lutego 2016 roku dopłata do emerytury ZUS waloryzowana wskaźnikiem lub kwotowo ustalonym przez ZUS wyniosła 41,39 zł brutto, od marca 2016 roku do czerwca 2016 roku dopłata do emerytury ZUS wyniosła 44,49 zł brutto zgodnie z wskaźnikiem waloryzacji ustalonym przez ZUS od marca 2016 roku 100,24%.

Odsetki od kwoty 602,42 zł za 1 dzień wyniosły 0,11 zł.

(opinia biegłej z zakresu rachunkowości k. 74-86, opinia uzupełniająca biegłej z zakresu rachunkowości k. 132 – 135, decyzja ZUS – k. 100)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy i aktach sprawy o sygn. VI P 502/09 i VI P 598/13 oraz opinii biegłej z zakresu rachunkowości U. P. dopuszczonej na okoliczność ustalenia wysokości ewentualnie należnej do dopłaty kwoty emerytury powoda T. G. w okresie od 30 grudnia 2014 r. do 30 czerwca 2016 r. W ocenie Sądu stanowisko biegłej zawarte w opinii należało ocenić, jako rzetelne i logiczne, zawierające szczegółową argumentację i sporządzone w oparciu o dokumentację zgromadzoną w aktach sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

T. G. w niniejszej sprawie żądał zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. wyrównania do zaniżonej emerytury za rok 2015/2016 zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie, sygn. akt VI P 502/09 w kwocie 675 zł netto. Powód oparł swe roszczenie na podstawie wydanego przez pozwanego nieprawidłowego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, które skutkowało błędnymi naliczeniami wysokości jego emerytury.

Podstawą prawną żądania zapłaty odszkodowania w postaci dopłat do emerytury jest art. 471 k.c. w związku z art. 300 k.p. co znajduje też odzwierciedlenie w orzecznictwie, tj. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2008r. (I PK 245/07), wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 maja 2008r. (III APa 67/07), wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 2004r. (II PK 36/04), wyrok Sądu Najwyższego z 8 czerwca 2011r. (I PK 205/10), wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 2011r. (I PK 214/10), wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 1999r. (II UKN 259/99) czy wyrok Sądu Najwyższego z 28 sierpnia 2007r. (II PK 5/07). W powyższych orzeczeniach sądy zaprezentowały zgodny pogląd, co do tego, iż pracodawca odpowiada wobec pracownika za szkodę, jaką pracownik poniesie na skutek otrzymywania niższego świadczenia emerytalnego czy rentowego wynikającego z faktu nie wydania w terminie albo wydania niewłaściwego świadectwa pracy czy zaświadczenia zaniżającego podstawę wymiaru składek. Obowiązek wydania takiego zaświadczenia Rp – 7 wynika obecnie z art. 125 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed datą wejścia w życie tej ustawy wynikał z art. 96 – 97 ustawy z 14 grudnia 1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin. Za szkodę wynikłą z naruszenia tychże przepisów pracodawca jest zobowiązany do jej wynagrodzenia według przepisów prawa cywilnego. Rozwiązanie to znajduje uzasadnienie systemowe wynikające z silnego związania ubezpieczeń emerytalno-rentowych z zatrudnieniem i wynikającą stąd koniecznością uniwersalnej regulacji o charakterze zobowiązaniowym, gwarantującej realizację tych ubezpieczeń w większym stopniu niż w sytuacji jej braku.

W rozpoznawanej sprawie pozwany w oparciu o art. 96 – 97 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin był zobligowany wydać powodowi zaświadczenie niezbędne do ustalenia prawa do świadczeń i ich wysokości. Wprawdzie zaświadczenia zostały wydane, ale wskazane zostały nieprawidłowe i zaniżone wysokości wynagrodzenia powoda za lata 1981 - 1983. W zaświadczeniach z lat 1991 – 1992 nie uwzględniono nagrody jubileuszowej i nagrody barbórkowej, a w piśmie z dnia 2 sierpnia 1999r. Prezes Zarządu – Dyrektor Naczelny J. K. przyznał, iż powyższe wynikało z pomyłki, a zatem było skutkiem niedbalstwa pozwanego skutkującego jego zawinieniem i odpowiedzialnością odszkodowawczą.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, iż nienależyte wypełnienie zaświadczenia Rp – 7 było skutkiem okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi pozwany.

Powód dopiero w 1999 r. uzyskał prawidłowe zaświadczenie Rp – 7 uwzględniające wszystkie składniki wynagrodzenia, co oznacza, że nigdy nie osiągnie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury (WWPW) na poziomie 204,89%.

Po 1 stycznia 1992 r. ubruttowienia nie można było już dokonać, dlatego Zakład Ubezpieczeń Społecznych kolejnymi decyzjami odmawiał powodowi ponownego ubruttowienia i ustalenia wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury. Odpowiedzialność za brak takiej możliwości można przypisać jedynie pozwanemu, który nie wydał powodowi przed dniem 1 stycznia 1992 r. prawidłowego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 12 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Południe VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 827,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz kwotę 114,11 zł tytułem odsetek ustawowych, oddalił powództwo T. G. w pozostałej części.

W niniejszej sprawie powód żądał wyrównania do zaniżonej emerytury za rok 2015/2016, czyli za kolejny okres następujący po 30 grudnia 2014, którego dotyczył powyższy wyrok. W celu obliczenia należnej powodowi kwoty Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości.

Zatem w związku z tym, iż wszystkie przesłanki odpowiedzialności kontraktowej pozwanego zaistniały, Sąd uwzględnił powództwo w części, ponieważ wysokość poniesionej przez powoda szkody, wyliczana przez biegłą sądową, nie do końca odpowiada tej kwocie, o jaką powód wnioskował. Zgodnie z opinią biegłej za okres od 30 grudnia 2014 r. do 30 czerwca 2016 r. dopłata do emerytury powinna wynosić 745,42 zł brutto (602,42 zł netto), biegła dokonała obliczenia emerytury wypłaconej przez ZUS poprzez zwiększenie jej o dopłatę w wysokości 41,39 zł brutto (ustaloną zgodnie z waloryzacją a za okres od 1 marca 2014 r. w kwocie 41,39 zł brutto), natomiast od marca 2016 roku zwaloryzowaną zgodnie z wskaźnikiem 100,24 %, czyli za okres od marca 2016 r. miesięczna dopłata powinna wynieść 41,49 zł brutto. Łącznie za okres od 1 stycznia 2015 r. do 30 czerwca 2016 r. dopłata do emerytury powinna wynieść 745,42 zł brutto (602,42 zł netto).

Sąd miał na uwadze, że do powyższej opinii biegłej sądowej zarzuty wniósł powód, jednakże biegła w swej opinii uzupełniającej odnosząc się do zarzutów powoda dokonała ponownych obliczeń i wyjaśniła niezgodności z poprzednią opinią, ostatecznie dokonała korekty należnej do dopłaty kwoty netto o 36 groszy (602,42 zł netto), kwota brutto oraz wysokość odsetek pozostała bez zmian. Powód i pozwany nie zgłaszali zastrzeżeń do wydanej przez biegłą opinii uzupełniającej.

Przedstawioną opinię biegłej sądowej i opinię uzupełniającą Sąd uznał za miarodajny dowód w sprawie, stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

W konsekwencji Sąd na podstawie wskazanych przepisów zasądza od pozwanego na rzecz T. G. kwotę 745,42 (brutto) zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2017 roku do dnia zapłaty.

Mając na względzie powyższe wyliczenia, Sąd oddalił powództwo T. G. w części przewyższającej kwotę netto żadaną przez powoda tj; 675,00 złotych. Biegła wskazała, iż kwota netto do wypłaty wynosiła 602,42 złotych. Różnicę stanowiła kwota 72,58 złotych i podlegała ona oddaleniu.

O kosztach w punkcie trzecim wyroku sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc,

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie

kosztów. Zatem należy pobrać od pozwanego kwotę 37,27 zł tytułem kosztów sądowych w postaci opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić oraz 1.832,63 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z opinią biegłej.

ZARZĄDZENIE

(...)